

Jenny Holiday

EEN HERTOOG MET KERSTMIS

Wat als een Europese hertog verliefd wordt op
een beeldschone New Yorkse professor?

Vertaald door Guido Vennix

*Voor Marit, een (niet echt) mysterieuze bron van geluk. Ik ben zo blij
dat we onze problemen al die jaren hebben kunnen delen.*

Toen Dani Martinez op vrijdag 10 december wakker werd, dacht ze: dit wordt een mooie dag.

En daarna dacht ze: *liegbeest*.

Maar goed, ook al was het de laatste vrijdag van het semester en stond ze op het punt om te worden overspoeld door zeventien-veertig essays over *The Great* (maar niet heus) *Gatsby*, dan volgde daaruit niet automatisch dat het dus vandaag wel een slechte dag moest worden.

Oké, ze had nog niet veel kerstboodschappen gedaan, om over de vruchtencake waar ze een paar maanden eerder al mee had moeten beginnen nog maar te zwijgen. Maar ook dat betekende niet dat het nou uitgerekend vandaag een rottag zou worden.

En alleen maar omdat het hoogtepunt van vandaag de kerstparty van de vakgroep Engels was, waar ze haar nog-steeds-niet-helemaalex-man met zijn inruilslet te zien zou krijgen, betekende niet... ach wat, vandaag werd het gewoon een wáárdeloze dag.

Haar telefoon ging. Daar zou je Leo hebben. Een opbeurend begin van deze dag die verder alleen maar bergafwaarts zou gaan. Vanwege het tijdsverschil tussen New York en Eldovia spraken ze elkaar vaak 's morgens vroeg, New-Yorkse tijd. Dani miste Leo en zijn zus Gabby vreselijk, ze miste dat ze 's ochtends even de gang kon oversteken voor een kop koffie. Soms, voordat ze haar dosis cafeïne had gehad, vergat ze dat hij er niet meer was. Om zich daarna weer met een schok te realiseren dat haar beste vriend in Eldovia woonde, waar hij *met een prinses verloofd*

was. In de herfst zou Dani zijn best woman zijn op een uitzinnige *koninklijke bruiloft*.

Met één oog op het slapende haarbolletje naast haar rolde Dani zich in slow motion om om haar telefoon van het nachtkastje te pakken; ze wilde dat het haarbolletje doorsliep tot zij koffie had gehad.

Het appje was niet van Leo.

Goedemorgen. Max von Hansburg hier. Ik heb je nummer van Marie. Ik ben een paar dagen in New York. Mag ik je vanavond mee uit eten nemen?

Over koninklijke trouwerijen gesproken. Dani was verrast om van Max te horen, de beste vriend van Marie – én haar ex-verloofde. Ook al had hij het veld moeten ruimen voor Leo, toch was Max op dit moment ingepland als Maries man of honor op de bruiloft.

Het verleden van Marie en Max was net een soap, compleet met schitterende bals, gearrangeerde huwelijken en samenspannende ouders. Midden in dat alles was Leo gecrasht en meegesleurd in een mannelijke Assepoesterversie waarvan zelfs Dani's ijskoude hart een graadje of twee ontdood was. Maar in deze versie had Assepoester een hartsvriendin in zak en as achtergelaten. Of misschien had Leo Assepoesters baljurk doorgegeven aan Dani?

Max, honden-Max, Max numero uno in Dani's leven, liet een van zijn kenmerkende snuifsnurkjes horen. Kijk, ze had zelfs een gezelschapsdier, net als Assepoester, alleen die van haar hielp niet met opruimen.

Max: De portier van mijn hotel kan een tafeltje in Momofuku Ko voor ons regelen. Ik kan een auto sturen om je op te halen.

De dooi in Dani's hart strekte zich niet uit tot mensen-Max, die, naast dat hij tot de Eldoviaanse aristocratie behoorde, onuitstaanbaar was. 'Ik kan een auto sturen om je op te halen.' Alsof dit soms *Pretty Woman* was. Ze liet een paar manieren om zijn uitnodiging af te wijzen de revue passeren. Uiteindelijk ging ze voor kortaf en afpoeieren.

Dani: Nee.

Max: Lunch dan?

Dani: Nee.

Max: Iets drinken?

Dani: Nee.

Max: Koffie?

Dani: Koffie is ook drinken.

Max: Dus het blijft nee.

Dani: Ja.

Max: Ja, het blijft nee, of ja, je wilt koffie gaan drinken met me?

Dani: Luister, gast. Of moet ik zeggen: Luister, meneer de hertog?

Ha! Ze schoot in de lach. Ze ging rechtop tegen het hoofdeinde zitten zodat ze makkelijker kon appen, terwijl ze honden-Max, die nog altijd zachtjes snurkte, in de gaten hield.

Max: Nou, baron eigenlijk.

Dat wist ze. Ze had Maximillian van Hansburg gegoogeld toen ze hem vorige zomer in Eldovia ontmoet had. Hij was, ondanks zijn persoonlijkheid, abnormaal knap. En zeg nou zelf, wie zou er nou een baron die je net hebt ontmoet niet even googelen? Ze ont-

dekte dat hij in Europese kringen niet al te best bekendstond, of misschien wel ronduit berucht was, als reislustige, rokkenjagende playboy. De Europese roddelpers noemde hem de ‘Verdorven Hertog’, een bijnaam die voor zover zij kon nagaan was ontstaan toen hij, gekleed in een pikante onesie, was gefotografeerd tijdens een stoeipartijtje met een mysterieuze dame op het dek van een jacht tijdens het filmfestival van Cannes.

Max: Voordat ik me officieel hertog mag noemen, moet mijn vader eerst dit aardse tranendal verlaten hebben en ik kan je zeggen dat hij in uitstekende gezondheid verkeert.

Dani: Oké, maar het punt is: ik ben klaar met mannen. Dat heb ik je vorige zomer al verteld.

Max: Ja, en dus wil je niet meer daten, toch?

Dani: Klopt.

Max: Hoe zit dat dan met Leo? Je praat voortdurend met hem. Afgelopen zomer ben je nog de Atlantische Oceaan overgevlogen om hem op te zoeken.

Dani: Leo is mijn beste vriend.

Max: Daar heb ik niets aan toe te voegen.

Dani: Wat betekent dat nu weer?

Max: Leo is een man.

Dani: Je bent verbazingwekkend opmerkzaam. Neem me niet kwalijk dat ik achterdochtig ben, maar ik heb geloof ik een artikel gelezen waarin jij een ‘mannelijke hoer’ werd genoemd.

Max: Heb je me gegoogeld? Ik ben gevleid.

Ze gaf niet eens antwoord. Dat ze hem gegoogeld had ging ze niet verdedigen, echt niet. Dat zou te veel op tegenspreken lijken.

Max: Maar waar het om gaat: ik vraag je niet op een date. Ik wil alleen maar wat tijd met je doorbrengen.

Niet goed wetend wat ze daarop moest antwoorden en intussen verleid door de geur die opsteeg uit haar programmeerbare koffiemachine tijgerde Dani haar bed uit. Elke beweging in de matras, hoe klein ook, was al genoeg om honden-Max wakker te maken, maar eenmaal uit bed kon ze de radio aanzetten en een dansje maken, en dan was hij het zo vergeten. Terwijl ze naar de keuken trippelde, bekeek ze het laatste appje van mensen-Max.

Dani: Waarom wil je tijd met me doorbrengen?

Max: Ik vind je leuk.

Weer zo'n raar recht-voor-zijn-raapantwoord.

Dani: Waarom?

Max: Omdat ik het gevoel heb dat je niet onder de indruk bent van het feit dat ik een hertog-in-wording ben.

Dani: Dat klopt.

Max: Ik zou zelfs kunnen zeggen dat mijn hertog-in-wording-status tegen me werkt.

Dani: Klopt ook.

Max: Dat vind ik nou leuk aan jou. Jij bent normaal.

Dani: Moet dat een compliment voorstellen of een belediging?

Max: Jij vindt mij niet leuk. Daarom vind ik jou leuk. Ik ben net een kind dat wil hebben wat hij niet kan krijgen.

Dat was precies het beeld dat ze van hem had. En dan zat ze ook nog eens bij haar ochtendkoffie met een baron te appen. Hoe onwerkelijk was dit?

Dani: Dus in dit scenario ben ik een speeltje dat je wilt. Leuk.

Max: Nee, je bent gewoon een interessant iemand met wie ik wat tijd wil doorbrengen, aangezien ik toevallig bij jou in de stad ben.

Terwijl ze met haar koffie terugliep naar haar slaapkamer, brak ze zich het hoofd over wat ze die dag (*gewoon weer een van die dagen waarop ik me er net als altijd niets van aantrek dat mijn man Eerstejaars Barbie neukt, tralala*) zou aantrekken. 'Je bent gewoon een interessant iemand met wie ik wat tijd wil doorbrengen.' Wanneer had iemand zoiets voor het laatst tegen haar gezegd? Nou, nog nooit dus, want echte volwassenen spraken niet zo, zo open en straight. Maar hij wel, daar leek deze minimale interactie met Maximillian von Hansburg wel op te wijzen. En ook al ging zijn openheid vaak over al zijn romantische en seksuele veroveringen, zijn opgewekte, niet-aflatende openheid had ook wel iets verfrissends. In feite was Max een fuckboy, een fuckbaron zo je wilt, daar kwam het gewoon op neer, maar wel een opmerkelijk zelfbewuste fuckboy.

En dan was er nog dat 'abnormaal knappe' deel.

Max: Dus er is geen enkel scenario waarin jij je verwaardigt om vandaag met mij af te spreken?

Vreemd genoeg kwam ze in de verleiding, maar...

Dani: Nee.

Dat ze klaar was met mannen, meende ze. Vince had haar een kunstje geflikt en ze was er klaar mee. Niet alleen klaar met daten, maar ze was er ook klaar mee haar leven zo in te richten om een man te *pleasen*, al was het maar voor één dag. Daar was ze zo van overtuigd dat ze het had opgeschreven. Voor als ze ooit in de verleiding zou komen.

Ze had nooit kunnen vermoeden dat die verleiding in de vorm van een baron zou komen.

Ze legde de telefoon op haar toilettafel, deed de kast open en voelde aan de bosgroene taftzijden jurk, een impulsaankoop die ze eerder deze herfst in een optimistische shopattack had aangeschaft. Destijds had ze gedacht dat het een perfecte feestjurk zou zijn. Maar behalve dat hij veel te formeel was voor de kerstparty van vanavond, laat staan voor haar les van vanmiddag, was taftzijde een stugge stof. Niet bepaald een stof die uitstraalde: Ik-ben-er-helemaal-overheen-dat-iedereen-hier-in-de-klas-wist-dat-mijn-man-erop-los-neukte-maar-kennelijk-geen-respect-voor-me-had-om-het-me-te-vertellen. Maar wie hield ze eigenlijk voor de gek? Ze zou die jurk nooit dragen. Een jaar geleden had ze hem kunnen dragen als ze met Vince naar de opera was gegaan. Maar ze was niet meer met Vince naar de opera gegaan. Ze was met niemand naar de opera gegaan.

En dat was helemaal prima, want ze hield niet eens van opera. Zij en Vince waren van plan geweest om (in wat later die week ná zijn vertrek bleek te zijn) naar een of andere avant-gardistische productie te gaan kijken over een dude die zijn neus verliest. Dani had naar de afspraak in hun gezamenlijke agenda gekeken en (ook